

De vlinder op de speld.

DOOR

N. VAN WEHL.

Een jongen had een vlinder gevangen, een vlinder voor zijn verzameling. Hij zette 'm op een speld, zóómaar, levend en wel.

Toen schikte hij de vleugelen van 't dier, dat wiesklapte in helle folteringen. En met speld na speld stak hij den vlinder vast.

't Gruwzaam lijden van den vlinder op de speld.

De jongen kreeg vele bittere woorden van me te hooren; een woedegolf brak tegen de wanden van mijn hart, van mijn hoofd — om den vlinder op de speld.

't Was een kille, mistige herfstavond. De laatste trein was aan, huiverend liepen de weinige reizigers de trappen

meer is — nu zoo laat in den nacht, in de koude. — Ziek, en dan straks in dat groote, leege huis, zonder zijn moeder om hem te verzorgen.

„Foei — ik begrijp ook niet goed, hoe u nu met zulk weer u aan een reis kunt wagen — en dan zoo laat.”

„Zij — is in Delft begraven, in den familiekerk. Ik was bij grootvader. — Ze was zijn eenig kind.”

„Conducteur, stop je? Goeden avond, meneer Rutters. Werkelijk, u moet u meer in acht nemen, u bent nog lang niet beter.”

„Goeden avond mevrouw — ik dank u.”

Ze gaat weg, en laat de tram zeer leeg en stil achter. Weer doorvaart hem een siddering, in zijn donkere oogen ligt een wilde smart, doch overigens lijkt zijn gelaat als uit marmor gehouwen, strak en koud.”

Nu gaat zijn blik over me heen en hij herkent mij. Hij neemt den hoed af en terwijl trekt er een schijn van een glimlach over zijn lippen, alsof hij zeggen wil:

„En nu leef ik *nog*.”

Den volgenden dag had de jongen weer een vlinder op een speld, levend, wickenklappend in helle fleuringen. Speld na speld stak hij er in.

En toen kon het me niets meer schelen.
